

Demeter József

Napfényalján/fenekén

(prózaversezet-füzér)

Mezőségi góbé/tükör

Szűk százötvenmillió kilométernyi fény... Fogyó napfény, az őszi betakarítás ünnepén, és! A Dömötör-Naplementében, örökölt neved, ősedes jussként Vésed, írod, kecskebetűkkel: a gömbölyded ő betűk Helyett, holott! A mekegő – „szovjet tehén*” tejét Sem szeretted. Felvágós, mondták a rossz szájak. A kapát jóformán meg se fogta..., s! A kalapácsot Már is plajbászra váltotta. Ó, te ilyen-olyan-amolyan Világ! Irodista lett az unokám, érvelt szépszerével Doxa/órák/ nagyapád. Első világháborús hősként. A társadalmi változások drámai-és líraibb korában, Úgy fordult a csűrkapusvilág – sarkából, csikorogva, Hogy újságíró lettél. Firkász. Aztán: ráadásnagyobbat – Reccsent e Jajteke, meglehet: „ficfa”-fűzfa poétaként Már azt sem tudtad, hogy eszik-e, vagy isszák a föld-Művességet. A mesterséges intelligencia égibb tetején, Ámde! Így a kenyérnekvaló nálad, akár a nagy Semmi; Ugyebár... Nos, ezt a digitális... termést most, hogy Takarítod be. Nem tudod. Ezt viszont – nagyon, te is. A Százötvenmillió kilométernyi verőfényaratás/ok dűlőjén.

---

* a kecskét nevezték így

Csillagmag/ok/

Sok millió kilométernyi fény; verőnapfény-zuhé
 Alján, mélyén, fenekén – szemhéj mögé zsúfoltan, hej,
 Minő távolság! Belül ázik, mindenki – egyformán? Ahol!
 A felvett, elázott tulajdonságok még manapság sem
 Öröklődnek, ugyebár, és te mégis – ennek épp az
 Ellenkezőjét hiszed? Önmagad ellenkezőjével számolsz –
 Tanult surmóként... Ősésed apaiuss. Mínusz szorozva,
 Na mivel = mínusz... Mert! Mi is az eredmény, na, mi...
 Hogyhogy mi. Egy hold, egyetlen hold. És az is, az égen.
 A felszántott égen. Fogod magad, háládatosabban, azt
 A biblikus Jákoblajtorját; és! Feltúrt ingujjal, gyolcs-
 Ingujjal, csak úgy félkézzel, nekidurálad-támasztod, a
 Már elboronált égnek. És létrafokról, létrafokra –
 Nézed, lenézed ezt a világot. Az éhkóros-hopplás
 Világot, na és aztán! Ahogy csak a szádon kifér: hahó!
 Ha-hó! Jajtekés irigyek, idenéztek, ide-ide! És vetsz.
 Keresztet? Nem keresztet. Csillagmagot! Hová-hová. Az
 Ég földjébe, te-e, góbé! Az ég borúsán kövér földjébe.

Verslábakon

Építkezz! Árnyékos szinten is – fényrésről-fényrésre...
 Szép havasigyopár – sziklák királykisasszonya – a kis-
 Alföldi dűlőn? Tízemeletes emlék. Csúcsán a beton, vas-
 Beton panelnek. Szabadversek tömlőcének árnyékában,
 Ösztöneid emléktisztásán – vágyaidat szolgálod ki,
 Szolgáltatód ki. Magadnak. Mélyen fekvő kiskertedben,
 Kardvirágcsörtetéskor lézervéres illatélmény – majd-
 Hogy nem, mint! Fiatalon a nagy szerelem... Szép vén-
 Asszonyok nyarán? Bolyhos krizantém a Nap. Mily
 Gyertyát – kétvégén, mindig, oly! Egyedin építkezel.
 Szintjeit a hiánynak – a társadalmi hiánynak – bérli az
 Idő. Fűzfapoétás Kelemen létedre, metaforasódert
 Kuttyulva, a nejed helyett, önmagadat falazod be. Vers-
 Lábakon forgó vágyba. Szegényszintes parasztházban.
 Napfény alján-fenekén, pedig! Sohasem köntőrfalaztál.

Dicsfény – is. Is

„A tehetséges mindent megtanul,
a zseni mindent tud.”

Goethe

Mit mondott a dicsfényű nagyfejedelem, na, mit...
Nem mindig lehet megtenni, amit kell, de mindig meg kell tenni, amit lehet. Szerény ráadásként, mi több:
Tedd lehetőségessé – a lehetetlent úgyszintén. Mezőségi Székely hagyományok égisze alatt, hagyj nyomot. Jól Olvasható lábnyomot – a Kárpát-medence kaptatóján. Jól észlelted, hogy ez a reggel sem szabályos... Persze, Hogy nem. Kapcsold fel bátran – a napot. Korábban! Az ősi golyós számoló – dísz. Számítógéped asztalán, Hogy! Minden kezed ügyében legyen... Cserélj izzót, Csillagokat, kozmikus fényvezeték, Tejútjelzőt, hogy! A Mindent is kívülről tudd. Adakozz! Ne oszd az Igazságot – szorozd! Akárcsak az aprót – Karinthy fő-Pincére, nyolcmilliárd-magadra maradván – főleg, mert! Az Idő – kivár: Marosvásárhelyen, Bethlen Gábor-szobor áll. Új szobor. A történelem igaza. A Fő téren. Hol-ott! Nem Mindig lehet megtenni, amit kell, de: mindig meg kell Tenni, amit – még lehet, így a szobor. A szólószobor. Százötvenmillió kilométernyi dicsfényalján, fenekén. Is.

Utómottó:

„Jaj, hová legyen az ember,
ha sokadmagával van egyedül?”

Szőcs Kálmán